

2. Модернізація менеджменту та публічного управління в системі охорони здоров'я / кол. монографія за науковою ред. д.е.н. Шкільняка М.М., д.е.н. Желюк Т.Л. Тернопіль, Крок. 2020. 560 с.

Анна МАХНЮК

здобувачка освітньо-професійної програми
«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри
обліку і оподаткування ЗУНУ Світлана СИСЮК

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВОЇ СТРАТЕГІЇ ЗАКЛАДУ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Забезпечення розвитку та економічної стабілізації закладів охорони здоров'я безпосередньо пов'язані з фінансами. Фінансове управління є одним із видів функціонального управління і взаємопов'язане із загальним стратегічним управлінням. Функціонування закладів охорони здоров'я вимагає забезпечення необхідними фінансовими ресурсами та ефективного управління ними. У цьому контексті зростає значення фінансової стратегії як інструменту стратегічного управління фінансовими процесами закладу охорони здоров'я.

Розгляд теоретичних аспектів фінансової стратегії доцільно розпочати із визначення категорії «фінансова стратегія».

Так, В. В. Красношпапка, О. В. Моргун визначають фінансову стратегію, як «формування системи довгострокових цілей, а також шляхів їх досягнення. Фінансова стратегія передбачає вирішення завдань, передбачених загальною стратегією підприємства. Цілі фінансової стратегії не повинні суперечити цілям та напрямкам загальної стратегії, вони мають бути спрямовані на максимізацію прибутку та підвищення ринкової вартості підприємства» [2].

Бруслиновська І.В., Матвійчук В. зазначають, що «фінансова стратегія підприємства є «сукупністю заходів щодо ефективного управління процесами залучення, розподілу та використання фінансових ресурсів суб'єктів господарювання, спрямованих на таку організацію фінансових відносин підприємства з контрагентами, яка дозволяє досягти встановлених цілей, насамперед – забезпечення зростання його ринкової вартості» [1].

Романишин В. О., Бернацька А. О. при дослідженні питання фінансової стратегії вказують, що «слід застосовувати комплексний підхід, оскільки

фінансова стратегія, з одного боку, корелює із загальною стратегією розвитку підприємства, а з іншого – є основною функцією фінансового менеджменту, оскільки передбачає визначення конкретних фінансових цілей та завдань, обґрунтовує стратегічні орієнтири фінансової діяльності підприємства» [3].

Пропоновані авторами визначення стратегії стосуються комерційних підприємств, метою діяльності яких є одержання прибутку. На противагу їм, заклади охорони здоров'я є комунальними некомерційними підприємствами, які знаходяться у власності територіальних громад та метою їх діяльності є забезпечення населення якісними медичними послугами. Такі підприємства на сьогодні одержують фінансові ресурси як з бюджетів різного рівня так і мають можливість самостійно заробляти кошти надаючи платні послуги.

Також заклад охорони здоров'я при формуванні фінансової стратегії повинен враховувати загальнодержавні підходи та положення стратегії, яка розробляється на національному рівні. Необхідно відмітити, що до 2020 року діяла Стратегія розвитку системи охорони здоров'я діяла у 2015–2020 роках [4], однак нова стратегія наразі знаходиться у процесі розробки на темп прийняття якої значно вплинула пандемія COVID-19. На місцевому рівні, на рівні територіальних громад також формується стратегічний план розвитку охорони здоров'я, у якому прописуються в тому числі і питання, що стосуються фінансового забезпечення.

Враховуючи статус закладів охорони здоров'я як некомерційних підприємств фінансовою стратегією закладу охорони здоров'я є забезпечення основних напрямів розвитку його фінансової діяльності та фінансових відносин шляхом формування довгострокових фінансових цілей, вибору найбільш ефективних шляхів та методів їх досягнення з коригуванням напрямів формування та використання фінансових ресурсів при зміні умов внутрішнього та зовнішнього середовища.

Завданнями фінансової стратегії закладу охорони здоров'я є наступні: визначення основних напрямів формування успішної фінансової стратегії та використання фінансових ресурсів; визначення можливих та перспективних фінансових взаємовідносин із суб'єктами господарювання, фінансовими інститутами, Національною службою здоров'я України (НСЗУ), органом місцевого самоврядування (власником закладу); розмежування фінансового забезпечення операційної та інвестиційної діяльності на перспективу; вивчення

економічних та фінансових можливостей конкурентів (особливо, коли на певній території два заклади надають однакові медичні послуги); розробка та здійснення заходів щодо забезпечення фінансової стійкості закладу охорони здоров'я.

Формування фінансової стратегії є необхідним для досягнення поставлених цілей в загальній концепції стратегічного розвитку закладу охорони здоров'я в частині формування і використання фінансового та ресурсного потенціалу. Економічна сутність фінансової стратегії обумовлена фінансовими відносинами закладу охорони здоров'я з іншими економічними суб'єктами (державою, власниками, НЗСУ та ін.).

Ефективність реалізації фінансової стратегії досягається за умови узгодження цілей, напрямів, та етапів фінансової стратегії та стратегії розвитку закладу охорони здоров'я в цілому.

Такими чином, застосування стратегічного планування та формування фінансової стратегії дозволить закладу охорони здоров'я: ефективно використовувати фінансові ресурси; здійснювати фінансово-господарську діяльність відповідно до економічного стану та матеріальних можливостей закладу; розвивати матеріально-технічну базу за рахунок надходження коштів від надання платних послуг тим самим покращивши їхню якість.

Список використаних джерел

1. Бруслиновська І.В., Матвійчук В.І. Теоретичні аспекти формування фінансової стратегії підприємства. *Економіка і організація управління*. № 3 (31) 2018. С. 100-111
2. Красношопка В. В., Моргун О. В. Фінансові стратегії у контексті антикризового управління. *Електронний журнал Ефективна економіка*. № 2. 2013. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1834>
3. Романишин В. О., Бернацька А. О. Фінансова стратегія та її роль у забезпеченні стійкого розвитку підприємства. *Інвестиції: практика та досвід* № 2. 2020. С. 54-62
4. Національна стратегія реформування системи охорони здоров'я в Україні на період 2015 – 2020 років URL: <https://uoz.cn.ua/strategiya.pdf>

здобувач освітньо-професійної програми

«Державна служба», ЗУНУ

Науковий керівник – к. е.н, доцент, кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Тамара ПОПОВИЧ

ІННОВАТИЗАЦІЯ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНУ ВЛАДИ

Структурна складність та особливості діяльності органу влади в динамічних та неоднозначних умовах суспільного розвитку спонукають до висновку про необхідність пошуку особливих форм і методів здійснення функціональної діяльності, які б ґрунтувалися на використанні інноваційних підходів, забезпечували прозорість і відкритість процесів прийняття управлінських рішень, дозволяли вибудувати новітню систему державного менеджменту на всіх рівнях управління.

Функціональний підхід в управлінні органом влади полягає в тому, що воно розглядається як сукупність функцій, у розрізі яких аналізуються: 1) схема функціональних взаємозв'язків між працівниками та структурними підрозділами; 2) розподіл праці за функціональними обов'язками; 3) спеціалізація та особливий характер функцій управління; 4) процедури виконання завдань за функціями та їх трудомісткість; 5) система документообігу та потоків інформації за функціями; 6) кадрове забезпечення виконання функцій; 7) вартісні характеристики виконання функцій; 8) можливості досягнення цілей управління існуючими методами виконання функцій.

Аналіз наукових підходів щодо діючої функціональної моделі управління та, відповідно, діяльності органу влади, дозволив нам сформулювати взаємозв'язок між її структурними процесами та представити її у виді, проілюстрованому на рис. 1.

Сучасна практика функціональної діяльності органів влади за висновками низки провідних науковців в сфері державного управління [3;4], характеризується низькою ефективністю та не прогнозованістю, що впливає на якість управління і не завжди задовольняє потреби громадян в якісних публічних послугах. Основними причинами такого стану є:

по-перше, нечіткість у визначенні функцій та сфер відповідальності управлінської системи, непрозорість функціонування державного апарату;